

— Паша ефенди, — рекохъ му азъ — ние сме рая, всѣкога сме страхливи като зайци. Вие, като се скарахте на стражара и като заповѣдахте да го затворятъ, уплашихте и насъ, и ние побѣгнахме.

— Нѣма защо да се боите отъ това: азъ ви викамъ да питамъ за пѣтищата, и презъ кжде трѣбва да минемъ за гр. Русе.

Следъ това ни пустна. Страшенъ паша бѣше!

Икономъ. Следъ време отидохъ на Света-гора на поклонение. Прекарахъ тамъ 6 месеца.

Когато се върнахъ, покрай черковната служба, почнахъ да уча децата на книжно учение. И поминахъ доста време добре. Ала дяволътъ нѣмалъ работа.

Владиката ме назначи икономъ — да събирамъ владишкия данъкъ. И лошо сторихъ, — покварихъ своя благочестивъ животъ: почнахъ да изпълнявамъ волята на алчния за пари владика и, по гръцкия обичай, събирахъ тежъкъ данъкъ отъ бедното население, глобявахъ народа, станахъ сѣдия и почнахъ да сѣдя християнитѣ главно за пари, само и само да угодя на владиката. За този мой грѣхъ спрѣмо народа, както ще кажа по-долу, Богъ ме наказва справедливо.

Въ затвора. Не се мина много време, ето че между Османъ-Пазарскитѣ турци-първенци стана крамола за първенство и за това, кой да бѣде господарь по нашия край.

Най-после дойде отъ Силистра пашата, за да помири скаранитѣ. И, като се уреди работата, повикаха отъ нашия градъ 10 души първенци, между които бѣхъ и азъ. Отидохме въ Османъ-Пазаръ. Пашата ни съобщи, че трѣбва да платимъ 1000 гроша данъкъ, който трѣбвало да внесемъ веднага. Мене заедно съ двама души отъ нашитѣ пратеници задържаха като заложници, а седемътѣ изпратиха въ Котелъ да донесатъ паритѣ въ тридневенъ срокъ.

Седимъ ние въ затвора и чакаме. Минаха три, минаха четири дни, а нашитѣ не идватъ. Другаритѣ ми въ затвора се изплашиха и почнаха да плачатъ съ сълзи: „Погинахме си ние, сиромаситѣ, пашата ще ни убие!“